

GLASUL NISTRULUI

Redactor:
GEORGE ION POPESCU

Gazeta Moldovenilor dintre Nistru și Bug

— Tiraspol —
Redacția: Odessa str. Pușchin 10

EXTRINSECI PE MARGINEA EUROPEI NOUI

de Coriolan Bărbat

Într-o țară îndoliată la o mare
istorie. Vechi
și mai ispitesc pe nimeni
cumplită a ceasuri
sunt încet-încet pă-
correspondând nici
modern și
mai apăsătoare
de azi.
modern, pe care flacă-
cură tot mai mult
superstițiilor, îl tre-
un alt ideal și o nouă

partea a monedei, sortită
din circulația so-
impulsi
considerat ca o entitate
stătoare, nestăruindu-
și aspirațiile lui, de-
nevoia—strejuită de sanc-
convențiilor la o altă cu-
să. Cât mai multe
și cât mai puține datorii.
în enunțarea a-
ca plasmă mintală con-
individualistă a însemnat
pe răbojul unei experiențe
prea multe desamă-
decând stă la temelia
sociale—încrustată în
ce se cheamă drept pozitiv,
și este izvor neecuat de
de conflicte de intere-
pentru cei prea mul-
pentru prea puțin
individualismul îngăduie prea
norme juridice în dezacord
și cu justiția și de-
Lapuse cu forța; dintre ca-
să amintim: liber-
de exploatare, etc.

Comunismul este cealaltă față

dispare ca entitate
stătoare, pentru a de-
mai mult o piesă a me-
social, un rob al sta-
național, dirijat de

nu-i mai este îngăduit
constitu e firea lui;
gând năzuinți, mân-

pune realitatea experi-
la Rusia ludo-bolșevică?
până azi apele încărcate
și înroșite de
gând omenească, nu-și pot
înfruntă

violenta brutală își pro-
traseze lini viștii și să
gândiri tipare noui, iar
de crea.



== DOI ANI == DE EPOPEE ROMÂNEASCĂ

Din calerul vremii s'au desprins doi ani de când România, într-o
singură și nedruncinată voință a pornit să-și apere drepturile și o-
noarea, călcate în picioare de dușmanul său și al întregii omeniri, de
trufă și lacoma Rusie Sovietică.

Cotroplă și umilită, răpusă pentru un moment de o seamă de
împrejurări dureroase, țara noastră, a ridicat la 22 Iunie 1941
armele demnității sale pentru ași creta, cu prețul celor mai mari sacri-
ficii, destinul meritat, revenind în linia de glorie a tradiției sale istorice.

În cuvintele Ostășului Conducător roșite în dimineața acelei
prime zile de război „OSTAȘII, VĂ ORDON TRECEȚI PRUTUL” se
simțea parcă ecoul atător brazi voievozi din trecut cari, ca și Generalul
Antonescu, nu au cunoscuit nici o clipă să trăiască într-o țară cu hotare
afărâmate și nedrept împuse de dușman.

Lureșul vitezei armate române s'a năpustit cu toată puterea peste
Prut și de atunci și până astăzi, a izbucnit în hronica lăuntrică a
le mai mărețe fapte de eroism, făcându-se cunoscută prietenilor cari o
prelungește și temută inamitilor cari o pizmuesc.

Alături de neînvinsă oaste a celui de-al treilea Reich, nu a fost
bătălie, mai mare și mai însemnată, la care ostașii români, acești adevă-
rați ambasadori ai dreptății românești, să nu fi luat parte și să nu-și fi
dat aportul lor, uncori decisiv, în giganticul marș al Europei civilizate
porcit în răsăritul întinericului.

Doi ani de război, doi ani de epopoe românească. Suntem același
mănușchi din prima și a sfântului nostru război, unit și însoțit de
aceiași voință de a ne lupta și a învinge.

Și, după cum a spus de curând Mareșalul, „Oricare ar fi amenin-
țările de care nu ne temem și ofensele pe care nu pe noi ne umilesc,
cari ni se arunca zilnic prin vâzduh, de dincolo de baionetele noastre,
noi mergem înainte”.

Astfel înțelegem să ne înfrățim lumii, în primele zile ale celui de
al treilea an de război.

ROMÂNII DELA RĂSARIT DE NISTRU

de Prof. STEFAN CIOBANU Membru al
Academiei Române

La răsărit de apa șerpuitoare a
Nistrului, din dreptul orașului
Movilău, și până la gura acestui
fluviu românesc, se întinde un
lung șirag de sate moldovenești,
ce crește în grosime lângă ve-
chiul vad dela Târgul Rașcov și
până mai jos de Tiraspol.

Într-o altă mare fașie de pă-
mânt presărată cu așezări moldo-
venești, adică românești se cu-
prind și regiunile orașelor Balta și
Ananiev. Multe sate românești se
mai găsesc, apoi, în apropierea
târgului Voznesensk, de pe râul
Bug, și chiar până la Nipru, în
jurul Ecaterinoslavului.

Mai toate așezările românești
se află pe malul râurilor (Nistru,
Bug, Ingul, Codima), în apro-
piere de păduri și pe locurile
cele mai prielnice și roditoare.
Aceasta este cea mai bună dova-
dă că Românii au cuprins a-
cest pământ înaintea altor nea-
muri, în mijlocul cărora ei
trăiesc astăzi.

Multe sunt cauzele care au
făcut pe Români să se așeze în
aceste părți. Mai întâi, Moldove-
nii, care au înfrunțat puncte de
pază la toate trecătorile de pe
malul drept al Nistrului, pentru
o mai bună siguranță, au trebuit
să înfrunze așezări românești și
la răsărit de Nistru. Multe alte
așezări se datoresc legăturilor
economice și comerciale între
Moldova și ținuturile de răsărit
(Oceacov și Crimeea).

Așezări mai proaspete se expli-
că prin înfrințarea Ucrainei Ha-
nului, în secolul XVII-lea, cu
Duca Vodă, Domnul Moldovei.
În frunte, de asemenea prin nu-
meroasele războaie ruso-turce,
ca și prin măsurile luate de către
Rusia de a coloniza regiunea cu-
cerită dintre Nistru și Bug.

Izvoarele rusești nu tăgăduesc,
de altfel că populația românească
de peste Nistru este cea mai
veche din aceste regiuni. În a-
nul 1766, guvernul rus trimite
un informator (pe cazacul An-
drei Constantinov) în regiunile
—numite pe atunci „tătărești”—
dintre Nistru și Bug, regiuni ca-
re la acea dată, precum se
știe au aparținut Rusiei. Din
raportul lui reiese că în nici o
localitate, dintre acele pe care
le-a vizitat (Golta, Balta, Crivoe,
Ozero), n'a găsit vre'un supus
rus, și că n'a auzit decât limba
moldovenească și cea tătarească.
În satul Bobric, scrie informato-
rul: „În afară de preot care știe
rusește, n'am găsit pe nimeni,
și aici trăiesc numai Români”.

După pacea dela Iași din 1791,
când Rușii au ocupat regiunea
Oceacovului, iar Tătarii s'au
retras spre Crimeea, Românii, a-
dică populația băștinașă a acestei
părți a Transnistriei de astăzi,

unde mai pe urmă au venit de
s'au așezat tot felul de neamuri.
În marea Enciclopedie rusească,
unde vine vorba de populația
judetului Ananiev, citim acest a-
devăr: „Moldovenii sunt locuito-
rili autohtoni ai județului”.

Cu privire la numărul Româ-
nilor transnistrienți, încă nu a-
vem date sigure. În împrejurările
din trecut, numărul exact al a-
cestor Români, atât de împrăști-
ți, nu putea fi stabilit. Statisticile
alcătuite de guvernul Rusiei țar-
iste, în deosebi rezultatul recen-
sământului din 1897, nu inspiră
nici o încredere, deoarece ele
au fost întocmite cu un anumit
scop.

După statistica menționată din
anul 1897, numărul Românilor
transnistrienți în cele trei guber-
nii Cherson, Ecaterinoslav și
și Taurida, era de 185.945
suflete.

S'a văzut însă că aceste date
sunt departe de adevăr. Organul
administratiei locale—Zemstvo din
Cherson—la începutul anului
1900 găsește că numărul locuito-
rilor din singura gubernie a
Chersonului era de 2.956.208
locuitori, între care 9,2%, adică
271.970 erau Români.

Nici această cifră nu poate fi
socotită cea adevărată, deoarece
numai județul Tiraspol avea în
anul 1900 o populație de 266.568,
din care 31,2%, adică 64.410
suflete erau Români.

Aceste date sunt culese din
izvoare rusești apărute înainte de
anul revoluției bolșevice (1917),
adică mai bine de un sfert de
veac în urmă. Azi după legile
democratice, numărul populației
în creștere normală, în timp de
25 de ani se dublează. Deci,
chiar dacă am lua în seamă de-
portările Moldovenilor făcute de
către bolșevici numărul Români-
lor de peste Nistru este cu mult
mai mare, decât acela, care reiese
din cifrele de mai sus.

În ce privește gubernia Podo-
lii, numai județele Balta și Ol-
gopol dau, după datele oficiale
rusești un procent destul de în-
semnat.

Nici fosta Uniune Sovietică
n'a tănuț existența Românilor
la răsărit de Nistru. Cea mai
bună dovadă pentru aceasta este
înfrințarea „Republicii Autonome
Moldovenești” la sfârșitul anului
1924. Teritoriul acestei republici,
însă, nu se întindea numai asupra
regiunilor românești din lungul
Nistrului.

Cum era și de așteptat, autori-
tățile sovietice au ascuns numă-
rul Moldovenilor arătându-i în
minoritate în propria lor repub-
lică.

(Continuare în pag. 4-a)

VISURI REALIZATE

— de A. GHIREA —

Soarta omului ca și soarta popoarelor este predestinată de Puterea Divină. Existența neamurilor depinde de puterea lor de rezistență, de spiritul lor de conservare. Comunitatea de gândire, comunitatea de sânge, formează puterea unui Neam.

Neamul Românesc trăind veacuri întregi sub vitregia vremurilor, a fost nevoit să-și lase o parte din fiul lui în afara hotarelor Țării, cari, în lupta lor de rezistență contra strălănimului, și-au conservat puterea de viață românească și vocea sângelui.

Acești fii înstrăinați, datorită născușilor de român, au dus o viață buclumată și în căutarea drepturilor lor pe de o parte se izbeau de hotarul Țării, iar pe de altă de vâlul neînțeleas al strălănimului, cei mai îndrăzneți însă forțau hotarul și pătrundeau în adevărata patrie.

Scriturii acestor rânduri, fiind de pe meleagurile Transnistriei, primul contact cu Patria l-a avut în anul 1916, cu ocazia războiului mondial, când a luptat cot la cot cu soldatul român pentru apărarea hotarelor Țării și mărirea ei.

Viața din Țară mi se părea o continuare a vieții moldovenilor din Transnistria. Nimic nu se deosebea, totul ne unea. Insfătușit meu începe să pătrundă bucuria revederii Neamului și să trezească adevărata conștiință de pui de român.

Acest prim contact cu țara a lăsat urme adânci în sufletul meu și când asupra Transnistriei s-au năpustit hoardele bolșevice, m'am refugiat în țară, de unde în primul rând am căutat să-mi oțlesc sufletul și să-mi dezvolt adevărata conștiință de urmaș al strămoșilor comuni nouă tuturor.

Și iată astăzi, după 22 de ani de refugiu în țară, mă reîntorc din nou acasă pe meleagurile Transnistriei de altădată, însă împreună cu adevărata Patrie.

Ce schimbare! Ce jale! Aproape în fiecare familie mână regimului satanic și a ludei a lovit în cei mai buni fii ai Neamului. Cei mai buni gospodari de altădată au fost ridicați din gospodăriile lor și trimiși în sclavie pe drumurile siberiene sau omorâți și nimiciți moralmente ca să-și facă drum Satana și fiii lui luda, distrugători de Neamuri, răsunători și setoși de sânge creștinesc.

Pe fețele moldovenilor, în ochii lor nu mai vezi veselia de altădată de moldovean care te uimea cu spiritualitatea și dibăcia ei; nu mai auzi glasul lor stătos și povestirile libere din trecut.

Înfățișarea lor se aseamănă cu înfățișarea adevăraților sclavi din antichitate și Evul Mediu. Sunt tăcuți, neîncrezători, îngrijați, cu ochii lacrimați pe urmele sclaviei; fețele lor sunt brăzdate de încrețituri săpate de suferință, îmbătrâniti înainte de vreme.

Îmbrăcămintea lor îți provoacă compătimire. În locul hainelor de altădată îngrijite și curate, ei poartă niște căciuli murdare si beriene, rotunde, scurte și de culoare murdară și păse destrămate; cu greu poți face distincție între țărani și intelectuali, aceștia

din urmă în hainele lor uniforme cu ceilalți, afară de compătimire, îți provoacă un jalnic surâs. Și cu drept cuvânt, închipuiți-vă o învătătoare localnică, îmbrăcată într'un palton lung până la pământ, fără nici o culoare sau mai bine zis de culoare murdară, cu pantofii în picioare asemănătoare cu niște păse și cu un petec de bască roșie pe cap peste un păr în dezordine, neptepănat și atârnat în toate părțile.

Călcând pe urmele copilăriei și tinereții mele, după stăpâni amari, am căutat să văd aceleași sate bogate de altădată cu gospodării îmbelșugate, cu case îngrijite, cu curți curate, îngrădite cu ziduri cochete; căutam să văd cal, vaci, porci în curți și găini, găște, rațe pe străzi și copii veseli jucându-se. Mai ales căutam să văd aceleași biserici frumoase din mijlocul satului ce se înălțau până la cer cu turnurile lor impunătoare vopsite în verde. Căutam să văd hambarele pline cu grâu, orz, ovăz, paie, magazile cu cereale, oameni grăbiți la lucru sau ici colo stând la sfat răsând și veseli, ascultând vreunul bun de vorbă.

Ce deziluzie! Ce tragedie! Inima mi tremură și ochii mi umezesc de lacrimi când văd că toate acestea au cu totul altă înfățișare. Parcă peste ele a trecut o furtună groaznică. Parcă satele au intrat în pământ; casele sunt mai mici, cu exteriorul

murdar și deteriorat. Curțile sunt neglijate cu ziduri stricate. Gospodăriile și casele mai bogate așa zise ale cuclilor, sunt complet distruse și în locul lor locuitorii rămași și-au improvisat niște bordeie. Nu se mai văd animale în gospodării și nici pășări pe străzi și copii veseli jucându-se; nu se mai văd grupuri de moldoveni răsând și veseli ascultând pe vreun tâlmaciu distractiv, fiecare cu capul plecat și gânditor parcă își măsoară pașii ducând cu ei povara vieții din trecutul sclaviei bolșevice. Și ceace este mai izbitor parcă și dureros se observă deodată lipsa bisericilor, astfel ne pare că fiecare sat este decapitat.

Bolșevicii distrugând bisericile, au căutat să alunge credința din suflete și inima oamenilor, dar s-au înșelat, căci am observat localuri improvizate de rugăciune pline de tineri și bătrâni.

Dar furtuna a trecut și iadu bolșevic s'a prăbușit. Moldovenii transnistrienți și-au salvat credința, și-au salvat sufletul și însușirile românești.

Acum le-a venit Patria Mamă care îi mângâie și îi încălzește la sânul Ei, care-i îmbrățează și-i îndrumă pe adevărata cale a fericirii.

Visurile ne sunt realizate. Suntem uniți cu Patria Mamă în veci.

Pe drumul biruinței

— de DIOMID STRUNGARU —

Așezat la răscruce de drumuri, înclin de popoare slave și mongole pripășite din Asia, poporul român a rezistat în poșta tuturor încercărilor grele și fără de număr.

La apus, ca și la răsărit de coastele Carpaților, el a rămas nedeslipit de gila părintească, deși asupra lui s'au abătut cele mai furioase uragane.

Stăpânirile vremelnice năpustite peste cuprinsul daco-românesc n'au frânt țara lui și nici odată nu l'a întunecat idealul străbun.

Istoria a părtinit dreptatea unui neam, care întotdeauna s'a arătat vrednic de trecutul său glorios, și atunci când aveau loc războaie între popoare, forțele de competiție au recunoscut, în bună parte, dreptul la viața acestui popor împilat. Așa a fost la 1856, în 1913, dar mai ales în urma războiului mondial când, cu excepția Bănășenilor, în vest și Transnistrienilor, în est, drepturile noastre ne-au fost recunoscute și pământul românesc se arca aproape ca în vechile hotare ale Daciei.

Și dacă în ultimii ani asupra noastră s'au abătut iarăși vremi de triste și grele încercări, Românul nu și-a pierdut nădejdea în Dumnezeu și Neamul său.

Nădejdea nu l'a înșelat și nu l'a înșelat... La intervale mari sau mici istoria se repetă, și noi avem tot dreptul să ne considerăm porniți pe drumul biruinței, ca acum un sfert de veac.

E de ajuns să ne întoarcem privirea asupra evenimentelor, din primăvara anului 1917, când din răsărit a străbătut cea dintâi rază

de nădejde a îndeplinirii lui nostru național.

Atunci, când se punea se frâna din mână, în Rusia, îl ocupa stem de viață comunistă, prea slab pe atunci, ca să juca rolul politicii de la Prut și Bug a fost cea care a ajutat-o să-și revindă turile de viață liberă, denădă de puterea strălănită subjugată.

De atunci istoria noastră serie de congrese moldovene care s'au ținut la Klev, Tiraspol sau Chișinău, drilei cel obidiți și-au spus și și-au cerut drepturile nepieritoare, dreptate venit în curând, dar nă la Nistru!

Tot de atunci își trag memorabilele cuvinte Toma Jalbă, care ne lăsa că Românii transnistrienți curând vor săpa albia de decă să rămână ei desprăși. Și ce fericită colina! După un sfert de veac, Toma Jalbă a putut roși o pită o inimăoasă cuvântă sala festivă dela Liga unității culturale a Românilor arătându-ne recunoștința față de Dumnezeu și armata Măreșăului Ero

Din mulțimea care apăru vintele profetice ale încrem Român transnistrian am distinge figura blajină a Mitropolitului Gurie, care cembrie 1917, în calitate de himandrit, însoțind pe Gavril al Achermanului, cu sobor de 20 de preoți și moldoveni a oficiat la Catedrala Basarabiei, ciul divin pentru prima dată limba română, rugându-se Cer pentru tălmăcirea suferințelor tuturor Moldovenilor de cuprinsul Rusiei.

Cu acel prilej a fost strâns cel dintâi steag românesc acum un sfert de veac, pe mântul Moldovei desrobite, prezența armatei noastre lăsa înată atunci-ca pe timpul lui mare și ca și astăzi pe îndeplinirea aceleiași misiuni apărare a credinței și civilizației de veacuri.

Pentru aceasta, participăm noastră la războiul sfânt din răsărit, unde se jertesc cei mai ni fii ai Țării pentru dreptul Neamului, ne face să ne pășind pe drumul pe care mers înaintașii noștri acum sfert de veac, când, după ostășul român își îndeplinea siunea restabilind ordinea prinfinden unde apăraseră rezolu le anarhiei comuniste, poporul român și-a putut realiza ideal

— Atunci Moldovenii dintre Prut și Nistru au fost cei mai mari și au revenit la marea.

Urmând pilda înaintașilor tri răbdăm în tăcere, ne țin din plin și credem neapărat că jertfele noastre vor fi răscumplă cu aceeași măsură. Lupăm la capăt, cu conștiința senină pășim tot mai departe, pe drumul realizării noastre depline a lui nostru național.

REFLEXIUNI PE MARGINEA ZIDIRII EUROPEI NOUI

— de CORIOLAN BĂRBAT —
(Urmare)

Din fluturarea magică a stindardelor roșii desfășurate acum 24 ani, nu au mai rămas decât ecurile groazei, cari stăruiesc și azi în conștiința lumii, dar nu se aude nici un cântec nou al vieții.

Pacea nu s'a coborât între oameni pe pământul Rusiei Sovietice, pe care valuri de sânge au curs fără milă, în deslănțuirea aprigă a urilor și a palimelor scormonite de violența talmudică.

Ținându-se la o uniformizare a indivizilor sub raportul capacităților de manifestare, în statul Sovietic, se are prea puțin în vedere natura omenească, ori contingentele vieții și prea mult se contează pe abstracțiile ideologice iudeo bolșevice.

Desființarea familiei, viața în comun a tuturor, creșterea copiilor în așezăminte, unde nu simt nici căldura unei priviri, nici mângâierea unei mâini părintești ocrotitoare; îndoparea sufletelor cu tot ce este negațiune și destrămare; desființarea patriei și a altarului, toate acestea sunt atențate împotriva firii omenești. Împotriva legilor imutabile ale vieții și ale finalităților ei supreme.

Cei care au căzut jertfă urei neînblânzite sau pozei nesăfoase a iudeo-bolșevismului, mii de mii de uciși fără judecată și fără

milă, aveau și ei drepturi sfinte la viață.

Ce a împins la această nimire de vieți omenești dacă nu urea talmudică și pofta de stăpânire perazitară a iudaismului?

Dar... în pădurea sacră dela Eleuzis nu se intră cu toporul în mână, răcnind și lovind pentru ai face drum spre locurile dintâi.

Copiii cei buni ai omenirii—creștinii—nu au făcut și nu fac așa, ci s'au jertfiți și se jertesc pe sine pentru triumful dreptății, au plătit și plătesc cu sângele lor—nu cu cel al aproapelui—îslindirea visurilor de mai bine ale omenirii.

Acesta este criteriul, după care cei buni se deosebesc de cei răi; simțământul de dragoste, de instinctul de pradă, omul, de animal.

...

Așa dar doctrina comunistă a desamăgit cu desăvârșire pe cei pe seama cărora este experimentată, iar cea individualistă nu satisface aspirațiile de dreptate ale unei lumi de mult desamăgită.

Este neîndoiel de evoluția are azi un ritm mai vioi, mergem parcă mai repede, împlinși de atâtea nevoi, de atâtea înfrământări

ale spiritului pornit în căutarea altor limanuri; mergem împlinși de un atât de adânc desechilibru al forțelor economiei, dar chestiunea este: spre ce forme de organizare socială mergem?

Și în căutarea adevărului s'a ajuns în slăbit la mișcările de mare amploare, cristalizate în jurul diferitelor sisteme sociale și care sunt așa zisele *mitocări de dreptate*, vizând întărirea forțelor naționale și păstrarea așezămintelor dela baza societății actuale, (credința, familia, proprietatea, conințul, etc.).

Astfel este național-socialismul, ținând la conservarea statelor naționale cu preconizarea unor sisteme de distribuție a bunurilor și conlucrarea energilor în convingerea absolută a unei mai bune stări pentru toată lumea.

Astfel a răsărit ca o reacțiune contra răului, curentul și ideologia nouă de încercare a naționalului cu socialismul—miraj care prin frumusețea lui fascinantă de realizări concrete a deschis Europei—în cluda oricăror bătălii—drumuri noi spre atingerea idealului de justiție socială, preconizat cu atâtea clarisune în lucrarea „Mein Kampf” de către marele făuritor de Europă nouă Adolf Hitler.

MARILE REFORME ROMANEȘTI

pentru noua viață a populației transnistriene

Importantele discursuri ale D-lui Mareșal Antonescu și Guvernator Alexianu, au arătat sensul istoric al marilor realizări românești din Transnistria. Decretul Nr. 9, punctul de plecare al viitoarei așezări dintre Nistru și Bug

RASPUNSUL d-lui MAREȘAL ION ANTONESCU

„Este o simplă întâmplare că mă găsesc azi în mijlocul D-voastră.”

„Este pentru mine și poate și pentru D-voastră o surpriză comemorarea zilei mele de naștere; nici odată nu m'am gândit ca să fac să fie o coincidență între actul pe care l-am pomenit Domnul Alexianu și între ziua mea de naștere.”

„În trecere depe front spre țară, am gândit de datorită mea să mă opresc în acest ținut vechi românesc, ca să-mi dau seama, prin constatări personale de munca și de realizările D-voastră.”

„Am urmărit această muncă și înfăptuirile zilnice, din acele care mi se prezintă săptămânal și lunar, eram—v-o pot afirma cu convingere—edificat că aici se muncește în mod sănătos.”

„Am trecut în acest scurt popas aproape prin majoritatea ținutului transnistrian și am constatat că datorită muncii D-voastră, el s'a transformat azi într-o grădina și datorită muncii românești ea se va transforma, în scurt timp, într-o veselă grădina.”

„Găsesc că este un act de dreptate și de onoare românească ca să dăm acestui popor alții ceiaște așteptate dela noi dreptul la proprietate și la libertate. Este actul care consimțenează această nouă dispoziție luată de neamul românesc prin

mine și cred că este acesta un act istoric care va sta pe frontispiciul înfăptuirilor mari ale acestei generații.”

„Nu sunt omul cuvântărilor politice și al laudei deșarte, faptele sunt cele care vorbesc și faptele D-voastră vorbesc dență între actul pe care l-am pomenit Domnul Alexianu și îndrumările mele au fost numai principale, iar execuția D-voastră a fost genială și a întrecut, v-o pot spune ferm, cu mult așteptările mele.”



Mareșalul ION ANTONESCU

„D-voastră ați făcut o provincie frumoasă, în care viața nouă a răscuțit, ați făcut o provincie care va servi și poate să servească, începând de azi înainte model nu numai pentru restul țării românești, dar și

pentru oricare țară din Europa civilizată.”

„Motivul prezenței mele aici în mijlocul D-voastră nu este altul decât acela de a mă edifica asupra unor lucruri de amănunt, pentru că în ceiaște prietene chestiuni mari, eu sunt lămurit.”

„Eu pot să mă întorc acum liniștit în Țară și asigur pe colaboratorii mei că aici se face o operă românească care va cinsti numele de român. Eu pot să stau liniștit în Țară, pentru că știu că drumurile luminoase sunt bine croite și ele vor fi duse în condiții optime la bun sfârșit, prin munca, credința și dragostea D-voastră, dacă se va continua astfel opera începută la 19 August 1941, când am dat Decretul dela Tighina și când am avut fericita inspirație să numesc în fruntea acestei provincii pe Domnul Alexianu.”

„Profit de această ocazie, să aduc, în mod public, în fața D-voastră și a țării întregi, omagiile mele de mulțumire pentru toată această operă pe care a înfăptuit-o și sunt sigur că Domnul Alexianu, ca toți banii români, va bine merita dela Patrie, pentru această acțiune românească”. (Urale puternice cari au durat mai multe minute).

Ce cuprinde Decretul Nr. 9

Văzând raportul Nr. 67378/943, prezentat nouă de Guvernatorul civil al Transnistriei, Profesor Gh. Alexianu;

Văzând că din timpul dela 19 August 1941 de când administrația română s'a instituit în Transnistria prin vitejia armatelor române, populația locală, redată vieții de civilizație, de omie și progres, s'a purtat cu disciplină față de administrația românească și a muncii cu pricepere în interesul propriu pentru instaurarea noului orânduiri isvorâte din gânduri și din concepția civilizației apusene;

Văzând că toți lucrătorii din fabrici și din ateliere ca și toți funcționarii au făcut pentru asigurarea în primul rând al traiului lor zid de credință în jurul fabricilor, uzinelor, și întreprinderilor, restaurându-le din ruine și punându-le în stare de producție;

Drept act de mulțumire, drept act de cinstire al gândului, al muncii și al jertfei acelor care au crezut în cuvântul nostru, în puterea noastră de creație, de

viață și de organizare a administrației românești;

AM DECRETAT și DECRETAM

Cap I.

Folosirea proprie a pământurilor.

Art. I.—Se dă în folosință proprie pământurile rurale din Transnistria, tuturor acelor locuitori cari:

a.—Au lucrat și lucrează cu deosebită îngrijire pământul ce le-a fost atribuit în brigăzile de muncă.

b.—Au prestat prin obștile respective cota de produse dela animalele lăsate în îngrijirea lor în limitele fixate pentru susținerea armatei de ocupație, a cheltuielilor de administrație și de investiții noi.

c.—Au avut în tot acest timp o atitudine corectă față de armată și administrație.

Art. II.—Pentru pământurile ce se dau în folosință proprie se va plăti anual o indemnizație în natură sau în bani corespunzătoare

nevoilor de administrație și de dezvoltare a ținutului.

Art. III.—Locuitorii ce primesc pământul în folosință proprie su t obligați să-l cultive în obștii după planul de cultură fixat de agronomie.

Art. IV.—Lotul dat fiecăruia în folosință proprie va fi în raport cu:

- vrednicia sa,
- sarcinile familiare,
- sarcinile sociale,
- întinderea pământului obștei,
- numărul locuitorilor din obște.

Art. V.—Locuitorii ce primesc pământurile în folosință proprie plăte scările în natură, în cotă, proporțional corespunzătoare cheltuielilor prevăzute la articolul doi.

Cap. II.

Repartizarea locuințelor

Art. VI.—Toți locuitorii orașelor care îndeplinesc condițiile fixate de prezentul Decret obțin o casă de locuit cu grădina sau un apartament.

— Continuare în pag. 4-a —

întruniri tuturor de răspundere din Guvernul Transnistriei în masa de festivități a palatului, întruniri care aveau un mare caracter de organizare a noului guvernator Alexianu. Mareșalul Ion Antonescu au discursuri în cari s'a evinut marile merite ale oștirii de desrobitori și ale ad-

Discursul d-lui guvernator Alexianu

„Voi Dumnezeu ca azi, în anul 1943, să vă găsiți din nou pe pământul Transnistriei, să vă găsiți în cetatea de stea, în aceste locuri unde se împlinesc acum douăzeci de ani—D-voastră, cu D-voastră armată, zi de zi de veghe, ați luptat, ați luptat și ați croit pe acest pământ o lume nouă, o viață și o civilizație nouă.”

„Voi Dumnezeu să vă găsiți aici în această zi de soare, când natura s'a înmormântat în tot ce are mai scump, când Guvernământul Transnistriei este prezent cu tot ce are de seamă, ca să vă spună din adâncul inimei lor, cu dragoste și credință, azi când un nou se adaugă la șirul atât de fericit al vieții D-voastră, să spună din toată inima:

„Vă rugăm să ne îngăduiți să prezentăm aici proiectul de Decret ce am întocmit în această privință.”

Am dorit ca acest proiect de Decret prin care se dă o nouă așezare o nouă viață populației de aici, să corespundă cu această sărbătorire a zilei D-voastră de naștere, pentru ca să ne aducem în permanență aminte că în această zi, Mareșalul desrobitor și întregitor de Țară a creat din jertfa de sânge, din gloria, din dragostea de luptă a soldaților români și germani pentru a crea o viață nouă, o lume nouă, o civilizație nouă.

Vor pomeni toți cei ce vor veni după noi, de așezarea pe care Mareșalul desrobitor a dat-o azi Transnistriei cu ocazia sărbătoririi zilei sale de naștere.

Vă prezint Domnule Mareșal, acest Proiect de Decret și vă rog să dați înalta D-voastră aprobare și semnătură.

Vă rog încă odată, Domnule Mareșal, să primiți din partea noastră a tuturor toată dragostea și devotamentul.

Dumnezeu să vă ajute să împliniți marea operă pe care o ați cu sufletul cinstit și vrednic, Nației întregi!”

(Sala a izbucnit în urale și aplauze frenetice).



Conducătorul Statului Român d. Mareșal Ion Antonescu și d. prof. Gh. Alexianu, Guvernatorul Transnistriei, semnând actul istoric din Palatul Guvernământului.

CE CUPRINDE DECRETUL Nr. 9

(URMARE)

Art. VII. — Mărirea apartamentului sau locuinței va fi în raport cu numărul membrilor familiei, cu profesia și necesitățile de viață socială ale proprietății.

Art. VIII. — Foștii proprietari sau moștenitorii lor, dacă înțeleg condițiile prevăzute în articolele precedente, vor fi preferați cu ocazia repartizării imobilelor la atribuirea imobilelor ce le-au aparținut înainte cu condiția însă ca acestea să nu fie ocupate de autorități sau destinate unui scop de utilitate publică.

Art. 9. Pentru aceste imobile se vor plăti taxe conform principiului stabilit la articolul 2.

Cap. III

Participarea lucrătorilor și funcționarilor la supra producție

Art. 10. Se acordă lucrătorilor de toate categoriile și funcționarilor, dreptul de a participa la supra producție, în următoarele condiții:

a. Toate ramurile de activitate și producție care vor depăși planul de lucru fixat, reușind să sporească producția, vor putea obține un procent de 25 la sută din valoarea acestei supra producții, coeficientul de atribuire fiind în raport direct cu mărirea supra producției.

b. Participarea se va face sub forma de premii, în bani, sau produse în cazul când deși nu s'a depus totuși o muncă și o străduință extraordinară, care merită să fie în deosebi răsplătită.

Art. 11. Toți funcționarii și lucrătorii care vor reuși să pună în funcțiune fabrici noi sau noi mijloace de producție, sau vor îmbunătăți producția în fabricile și întreprinderile existente, vor obține prime de încurajare, în produse sau în bani.

Cap. IV

Dispoziții generale

Art. 12. Învățământul este obligatoriu, însă liber. El se predă în mod liber.

Art. 13. Comerțul se declară liber în condițiile ce se vor stabili.

Art. 14. Inventarul agricol viu și mort, al locuitorilor va fi sporit progresiv, în raport cu reconstrucția stocurilor necesare fiicărei gospodării și a ținutului, pentru o muncă cât mai încreștă și

pentru dezvoltarea provinciei în folosul tuturor.

Cap. V

Dispoziții finale

Art. 15. Principiile fixate în prezentul Decret, se vor pune în aplicare treptat și vor fi dezvoltate prin ordonanțele Guvernământului Civil al Transnistriei.

Art. 16. Cel care nu vor folosi bunul atribuit în condițiile fixate pierd dreptul de folosință proprie.

Art. 17. Guvernământul Civil al Transnistriei este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentului Decret.

Dat la Odesa, în Palatul Voronțov, la 15 Iunie 1943.

ION ANTONESCU

Mareșal al României și Comandant de Căpetenie al Armatei

DIVERSE

Vineri 18 Iunie, la ora 5 ziuă, a avut loc ședința obișnuită a Institutului de propagandă și cercetări anticomuniste (Str. Petru cel Mare Nr. 1) la care d. A. Kraft a citit referatul la tema: „Teoria național socialistă”.

În localul Institutului de propagandă și cercetări anticomunist d. pr. f. Udrea a ținut o conferință despre „Viața în România”, vorbind de Transilvania.

După aceea a rulat un film cinematografic care reprezenta natura și viața Transilvaniei.

Niciodată în cursul acestui războiu cercurile militare germane n'au examinat cu atâta calm și n'au expus cu atâta obiectivitate ca acum intențiile și pregătirile de atac ale adversarului de pe diferitele fronturi de luptă.

Ne amintim că cele patru „faze” ale recente ofensive sovietice din Cuban au fost prevăzute și anunțate din timp cu o precizie aproape matematică de către înaltul comandament german. Rezultatele celei ofensive le cunoaștem cu toții: capul de pod a rămas neclintit, iar armata generalului Maslennikov, după ce a suferit pierderi din cele mai mari, a încetat atacurile.

REGLEMENTAREA SCUTIRII NEGUSTORILOR dela munca de folos obștesc —

D. Prof. Gh. Alexianu, Guvernatorul Transnistriei a semnat următoarea ordonanță Nr. 127.

Se modifică dispozițiunile Ordonanței Nr. 82, în sensul ca și comercianții și industriașii cu firma înscrisă, pot fi scutiți de munca de folos obștesc în schimbul plății unei taxe de 15 RKKS pe zi pentru tot timpul cât urmează să presteze munca de folos obștesc.

Plata se va face lunar, anticipat la Banca Transnistriei sau la Sucursalei edin Județ, în contul Guvernământului—Direcția Muncii.

Toți acei ce nu vor presta munca de folos obștesc vor fi deasemenea obligați să plătească taxa de 15 RKKS.

Domnii Directori Financiar și ai Muncii, sunt însărcinați cu aducerea la îndeplinire a prezentei Ordonanțe.

Vizita D-nei Maria Mareșal I. Antonescu la sanatoriul pentru copii din Holodnava

În cadrul vizitelor făcute la Odesa Doamna Maria Mareșal I. Antonescu în ziua de 14 Iunie 1943, însoțită de D-na Victoria Oct. Goga, D-na Leonora Col. Ionel Velcescu, D-na Lucia Pântea, D-na Victoria Col. Popovici, D-l Colonel Matei Velcescu, Prefectul Județului Odesa, D-l Dr. Nicolescu, Directorul Sănătății, Comandantul Legiunii de Jandarmi și Pretorul raionului Odesa au plecat spre sanatoriul pentru copii din Holodnava-Balca Jud. Odesa, trecând prin satele Gniliacova și Holodnava-Balca.

La intrare în sanatoriu, Doamna Maria Mareșal I. Antonescu a fost întâmpinată de medicul primar, Inspectorul școlar și copiii școlarelor din satele Gniliacova și Holodnava-Balca din Județul Odesa.

Un număr mare de copii din împrejurimi au venit să întâmpine cu cântece și flori pe aceea care veghează la fericirea lor.

S'a desfășurat un frumos program compus din: cântece, recitări și dansuri, după care Doamna Maria Mareșal I. Antonescu, ajutată de celelalte Doamne a împărțit daruri la copii.

După aceasta, Doamna Ma-

ria Mareșal I. Antonescu a vizitat și s'a interesat de toate activitățile din sanatoriu, trecând pe lângă pavilionele, care se află în cursul reparare și de regiune bogată în pe malul limanului Hag-Bey.

După terminarea vizitei la sanatoriu, Doamna Maria Mareșal I. Antonescu a primit, cazare și hrană pentru cei 250 de copii, care vor să fie trimisi la domiciliul de Patronaj al Odesa de binefacere din Bucovina.

La solarul sanatoriului Doamna Maria Mareșal I. Antonescu a fost întâmpinată de Rul Cercului Moldovenesc, care au venit în mare număr adănc înalta vizită.

Doamna Maria Mareșal I. Antonescu după vizita la sanatoriu a binevoit să neze în cartea de aur a Județului Odesa.

La ora 11 se îndreaptă spre Odesa trecând prin „Gina Maria”, unde este pinată de șeful fermei, imparte daruri la copii. La ora 11:20 însoțită de se îndreaptă spre Odesa.

Românii dela răsărit de Nistru

(URMARE)

Astfel, recensământul oficial din anul 1920 a atît un total de 545.500 locuitori care populau Republica Moldovenească, dintre care numai 32%, adică 173.416 suflete, erau Români. Cel drept cu prilejul acestui recensământ se face această interesantă mențiune: „Moldovenii ca cei mai înalți, tăgăduiau naționalitatea”.

În orice caz, dacă am lua în considerație creșterea populației dela anul 1900 până astăzi, cifra Românilor numai în guberniile Cherson și Podolia s'ar ridica la cel puțin o jumătate de milion.

Românii de peste Nistru, ca și Românii din celelalte părți, sunt agricultori, negustori și breslași între ei nu se găsesc aproape de loc.

Pe malul Nistrului se ocupă de vlierit. Acum vreo 40-50 de ani înapoi, Românii erau singurii locuitori, care aveau vii și știau să le lucreze. Probabil că ei au fost cei dintâi, care au adus via

de vie peste Nistru.

Înălți la statură, voinici, des tepti, Românii de peste Nistru au ceva din vitejia, din frumusețea și din mândria strămoșilor noștri. Sunt foarte îndrăzneți și se cred superiori tuturor popoarelor care conlocuiesc cu ei pe Nistru. Au conștiința clară că ei sunt cu totul de alt neam decât conlocuitorii lor, se numesc „Moldoveni”, „de un neam cu Moldovenii din Moldova”, cum îi numesc ei pe frații lor din Basarabia.

Ca și Moldovenii din Basarabia, sub regimul rusesc, Românii de peste Nistru erau considerați ca foarte buni ostași. Multe regimente de cavalerie rusească erau formate, în cea mai mare parte, din Români transnistrien. Până și în garda imperială nu lipseau dintre al noștri.

România de peste Nistru este cum a fost și în Basarabia, păstrătoare limbeli, datinelor și cre-

diniei strămoșești.

Bune gospodine, muncitoare, femeile își caută de casă, foarte bune lucrurile la mână lor. La ele vei vedea eși curățenie, aceeași „mare” cu lăcăr românească, cu prosoape la uși și adeseori o vezi cu brau ca și pe tabloanele lui gogorescu. Femeile mai în vârstă în gubernia Cherson, astăzi poartă în cap turbanete, acoperite cu nămol, așa cum se obișnuiește în Basarabia și în alte părți ale României.

Toate încercările Rulor de desnaționaliza prin biserică, armată și administrație au rămas fără rezultat. Românii n'au avut succes. Românii răsărit de Nistru vorbesc o limbă moldovenească, însoțită, pe alocuri cu cuvinte ruse.

Nu încapă nici o îndoielă în România de peste Nistru descendenții celor mai timpurii puteri ale neamului nostru, rora le era strămoș acasă și căutau să-și deslășoare energiile în largul sepi de peste Nistru.

Trecutul ne îndeamnă să punem mai mult interes pentru această provincie din răsărit. Să nu uităm că regiunea dintre Nistru și Bug a fost o regiune, unde dintâi poporieri ai culturii noastre au fost Românii.

În această nouă provincie unde energia românească manifestă din timpuri când și nici nu aveau cunoștință de existența pământului dintre Nistru și Bug s'a vărsat cel mai mult sânge de către cei mai buni fii ai României.

Să nu se mai uite nimic din toate acestea, cu atât mai mult, cât în noua orânduire a statelor europene de mâine, Transnistria reprezintă pentru România o cheazăsigură a hotarilor dinspre răsărit.

Prof. ST. CIOBANU

MERSUL RĂZBOIULUI

Cu aceeași obiectivitate—am zice științific—rapoartele primite la Berlin de pe frontul de răsărit, semnalând o serie de acțiuni ale elementelor de asalt sovietice, constată că ele sunt semnele prevestitoare ale ofensivei sovietice de vară, ce se pregătește mai ales în sectorul dela vest de Kursk și în partea de nord a buclii dela Orel.

Tot atât de impresionant prin sinceritatea lor sunt rapoartele primite de pe frontul mediteranean, care precizează că în apele Pantelleriei și în portul Gigelli aviația germană a găsit și a atacat vase de transportat trupe și vase de debarcare ale armatei de invazie anglo-americane.

Așa dar, Comandamentul German nu se sfiește să anunțe posibilitatea unei debarcări în Mediterana.

Din tonul fîntștit cu care cercurile militare germane anunță și discută această eventualitate se desprinde un puternic sentiment de forță și de siguranță. O conducere slabă nu și-ar putea permite niciodată să vorbească poporul pe față despre posibilitățile de atac ale inamicului. Conducerea germană de războiu este însă tare pe valoarea armatei și a armamentului său, iar conducerea politică este tot atât de tare pe moralul și pe soliditatea neclintită a frontului intern.

Prof. ST. CIOBANU